

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **T. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2022 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie przewodniczącej Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 sierpnia 2022 r. odmawiające przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 754/22,

postanowił:

- 1. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3 k.p.k. i art. 458 k.p.k. zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy;**
- 2. uznać się niewłaściwym w zakresie wniosku skazanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego i sprawę, w tej części, na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 126 § 2 k.p.k. – przekazać zgodnie z właściwością Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 754/22.

W osobistym zażaleniu skazany T. W. nie podniósł sformalizowanych zarzutów. Wskazał, że do dnia wniesienia zażalenia „nie otrzymał uzasadnienia

wyroku wraz ze wszystkimi punktami orzeczenia, w związku z czym nie ma możliwości przygotować stosownego wniosku” i wniósł o „zmianę decyzji Sądu Okręgowego w Gdańsku i przyjęcie wniosku o przywrócenie terminu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k., jeżeli sąd odwoławczy zmienia lub utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony, chyba że zostało złożone zdanie odrębne. Przepisy art. 422 k.p.k. i art. 423 k.p.k. stosuje się odpowiednio. Natomiast art. 422 § 3 zd. pierwsze k.p.k. określa, że prezes sądu odmawia przyjęcia wniosku złożonego przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k.

Zasadą jest, że termin zawity do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynosi 7 dni i termin ten rozpoczyna swój bieg od daty ogłoszenia wyroku (art. 422 § 1 zd. pierwsze k.p.k.). Wyjątek w tym zakresie dotyczy sytuacji, gdy oskarżony jest pozbawiony wolności, nie ma obrońcy i pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok, nie był obecny podczas ogłoszenia orzeczenia. Wówczas w myśl dyspozycji art. 422 § 2a k.p.k. 7-dniowy termin do złożenia wniosku o uzasadnienie orzeczenia biegnie od daty doręczenia oskarżonemu wyroku.

W niniejszej sprawie w dacie rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Okręgowy skazany był pozbawiony wolności i nie występował o doprowadzenie go na termin rozprawy apelacyjnej, a w postępowaniu odwoławczym dysponował pomocą obrońcy z urzędu (adw. S. W.). Dlatego zastosowanie znajdowała tu zasada ogólna przewidziana w przepisie art. 422 § 1 zd. pierwsze k.p.k., tj. liczenia biegu 7-dniowego terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego od daty ogłoszenia wyroku, tj. od 17 maja 2022 r.

Dlatego zasadnie w zaskarżonym obecnie zarządzeniu przyjęto że nie zachodziły podstawy do doręczenia z urzędu tego wyroku skazanemu, a termin do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego upłynął z dniem 24 maja 2022 r. Ze względu na to, że wniosek

skazanego został złożony dopiero w dniu 8 sierpnia 2022 r., a więc po upływie ustawowego terminu zawitego, trafnie odmówiono jego przyjęcia. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia zażalenia.

Mając jednak na uwadze, że użyte w zażaleniu sformułowania mogą wskazywać na to, że intencją skarżącego było również doprowadzenie do przywrócenia mu terminu do wystąpienia o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, w tym zakresie sprawa, w oparciu o art. 35 § 1 k.p.k., podlegała przekazaniu do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, tj. organowi, przed którym należało dokonać tej czynności (art. 126 § 2 k.p.k.), jako miejscowo i rzeczowo właściwemu.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.